

regnskab og udlodning, og efter § 155 skal der ske bekendtgørelse i Statstidende om boets stilling, medmindre de nødvendige oplysninger allerede fremgår af den i § 150 nævnte bekendtgørelse.

Såfremt der ikke bliver dækning til de simple kreditorer, vil disse ofte være bekendt hermed allerede inden afholdelsen af skiftesamlingen i medfør af § 150, og kreditorerne vil foruden gennem de nævnte bekendtgørelser kunne få oplysning om udlodningen ved henvendelse til skifteretten. Såfremt skifteretten skønner, at der er behov herfor, er der intet til hinder for, at den sender meddelelse til de enkelte fordringshavere, men det er næppe påkrævet at foreskrive som generel regel, at meddelelse skal sendes med den deraf følgende omkostningsforøgelse for boet.

Spørgsmål:

„Ad § 191.

I hvilket omfang kan kravet anmeldes mod flere kautionister/solidariske skyldnere, henholdsvis disses boer, med den fulde fordring eller restfordringen?“

Svar:

Efter § 191 bliver kautionistens forpligtelse ikke formindsket ved, at skyldneren opnår tvangsakkord. Har skyldneren intet betalt, kan kreditor derfor gøre den fulde fordring gældende mod en, eventuelt flere kautionister. Har skyldneren betalt i overensstemmelse med tvangsakkorden, kan restfordringen gøres gældende mod kautionisten eller kautionisterne.

Er en eller flere af kautionisterne under konkurs, kan kreditor efter forslaget § 47 anmelde den fulde fordring i boet eller boerne, selv om skyldneren har betalt i overensstemmelse med tvangsakkorden.

Spørgsmål:

„Ministerens kommentar til en beskyttelsesregel af forpagteren, som nævnt i betænkningen, side 138, venstre spalte“.

Svar:

De i betænkningen side 137-138 nævnte love (lov nr. 240 af 7. juni 1952 om visse landbrugsejendommers brug og overgang til selveje og lov nr. 241 af samme dato om brug af visse ejendomme og boliger på lan-

det) er ophævet ved § 2 i lov nr. 230 af 19. maj 1971. Dog har de brugskontrakter, der er indgået i henhold til lov nr. 240, bevaret deres gyldighed, indtil de lovligt opsiges eller den ved lovens ikrafttræden værende bruger, henholdsvis dennes ægtefælle, dør, mens brugskontrakter indgået i henhold til lov nr. 241 bevarer deres gyldighed, indtil brugsforholdet lovligt ophører.

Der findes kun et begrænset antal brugskontrakter tilbage, der er indgået i henhold til de nævnte love, således at retsstillingen efterhånden vil være den samme i alle forpagtningsforhold.

Spørgsmål:

„Udvalget anmoder om et notat om lønmodtagernes situation i tilfælde af betalingsstandsning eller konkurs. Herunder en redegørelse for mulighederne for at forlade arbejdspladsen på grund af ikke rettidig betaling af løn og mulighederne for at erklære konkurs uden sikkerhed“.

Svar:

I. Betalingsstandsning.

En arbejdsgivers anmeldelse om betalingsstandsning medfører ikke i sig selv nogen ændring af lønmodtagernes retsstilling. Formålet med betalingsstandsningen vil ofte være at forsøge at redde virksomheden, men mulighederne herfor vil blive væsentligt forringet, hvis virksomheden ikke holdes i gang. Så længe arbejdsgiveren betaler lønnen rettidigt, er lønmodtageren derfor ikke berettiget til at anse sit ansættelsesforhold for ophørt eller forlange sikkerhed for betalingen af fremtidig løn som betingelse for at fortsætte arbejdet.

Hvis arbejdsgiveren ikke betaler lønnen rettidigt, har det før gennemførelsen af loven om Lønmodtagernes Garantifond været fast antaget i arbejdsretlig teori og praksis, at lønmodtagerne kan vægre sig ved at arbejde. Ifølge arbejdsministeriets skrivelse af 13. maj 1976 til arbejdsmarkedsudvalget har der hverken ved arbejdsretten eller ved faglig voldgift været afsagt domme eller kendelser om, hvorvidt vedtagelsen af loven om L.G. har medført ændringer i denne retstilstand, men arbejdsministeriet er af den opfattelse, at etableringen af fondet ikke indebærer æn-